

[N. Neergaard.]

steren [Zahle]: Har De virkelig ikke læst den?). Nej. (Justitsministeren [Zahle]: Det var mærkeligt!). Ikke den Kontrakt, paa hvilken noget af det, det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen sagde, kunde passe. Men det er nu ikke det, der er det væsentlige. Det væsentlige er, at det ærede Medlem har saadan Tyrketro paa Kontrakter. Lad os nu blive i Billedet. I denne Ægteskabskontrakt er de kontraktmæssige Bestemmelser, hvilke de end monne være, ganske uden Betydning for Spørgsmaalet om, hvem der skal bære Bukserne i det Ægteskab; det afgøres paa ingen Maade af Kontraktbestemmelser, men af de vedkommendes hele Habitus, deres menneskelige Styrke, deres Karakterstyrke o. s. v., o. s. v. Kontraktens Bestemmelser være derfor, hvilke de vil, jeg bliver ved min Mening, at Styrkeforholdet er saa forskelligt, den Magt, der staar bag de to Partier, saa forskellig, at der ikke er nogen som helst Tvivl om, at naar en Gang Ægteskabet er indgaaet, er det Socialdemokratiet, der kommer til at raade. Men der er jo noget, en Ægteskabskontrakt virkelig kan garantere, ikke, hvem der skal raade i Ægteskabet, men hvem der, naar Ægteskabet en Gang maatte blive opløst, skal have Raadighed over Børnene og helt eller delvis Raadighed over Formuen, og paa det Omraade synes jeg, at denne Ægteskabskontrakt mellem det ærede radikale og det ærede socialdemokratiske Parti alligevel ikke ganske kan sidestilles med en rigtig regederlig Ægteskabskontrakt, om jeg saa maa sige. Hvad er Formuen og hvad er Børnene for et politisk Parti? — ja man kan bruge begge Billeder. Det er deres Vælgerkorps. Og er nu det radikale Parti ogsaa ganske sikker paa, at det kan trække Formuen og Børnene, nemlig deres Vælgere, med ud af Ægteskabet, hvis dette en Gang skulde blive opløst? Det er ogsaa en Ting, jeg i høj Grad tvivler om.

Jeg skal saa vende mig til den højtærede Udenrigsminister. Ministeren sagde, at hele Verden over maa Partierne arbejde sammen, og det er jo fuldstændig rigtigt, det maa de. Men de behøver ikke at arbejde sammen paa den Maade, som det her er sket ved Dannelsen af Koalitionsministeriet. Jeg tror, den højtærede Minister vil faa megen Vanskelighed ved at vise mig Eksempler paa, at et forholdsvis saa svagt radikal-liberalt Parti er gaaet ind i et Ministerium med et overvældende Socialdemokrati som den anden Partner og ikke andre Deltagere. Det er et Eksperiment, som jeg

ikke rigtig ved, hvor man skal finde Side-stykke til, og det er noget fuldstændig andet, end at to Partier maa arbejde sammen for deres fælles Formaaals Skyld. Der er jo ingen Tvivl om, at det engelske liberale Parti og det engelske socialdemokratiske Parti kommer til at arbejde sammen paa mange Punkter, men jeg tror ikke, det vilde falde i god Jord hos det engelske liberale Parti, hvis man foreslog dem at danne Ministerium sammen med Socialdemokraterne, og rimeligvis vilde det heller ikke falde i god Jord hos Socialdemokraterne. Det er noget fuldstændig andet, og jeg lægger Hovedvægten paa, at Sagen maa ikke tages ganske mekanisk, men der maa ses paa, hvilken der er den svage Part i Forholdet vælgermæssigt og politisk, og ses paa, hvilken Risiko den løber. Den højtærede Udenrigsminister har en ganske særlig Evne til blid og blød Fremstilling af Forholdene. Naar han vil demonstrere noget, fremstiller han det som i den Grad selvfølgelig, at der egentlig ikke kan være nogen som helst rimelig Mening i at protestere derimod eller drage det i Tvivl. Det samme laa over den højtærede Ministers Fremstilling af Forholdene her; det var noget, som fulgte ganske af sig selv, det var ikke noget at gøre Ophævelser over, det var blot en mere hensigtsmæssig Form for Samarbejde end den, man hidtil havde haft. Ja, det var nu virkelig noget, der faldt for Brystet. Jeg erindrer fra Valgkampen, at min ærede Modkandidat i Æbeltoft-Kredsen, som er en gammel radikal Stridsmand, og med hvem jeg ellers kommer udmærket godt ud af det, blev henrevet til ligefremt Raseri, da jeg sagde, at der var en ikke ringe Sandsynlighed for, at de Radikale og Socialdemokraterne vilde gaa sammen i Ministerium, naar Valget var ovre. Det var, sagde han, ganske utænkeligt, at et Parti som det radikale paa den Maade skulde opgive sin Selvstændighed, og det undrede ham, at jeg vilde fremkomme med en saadan Bagvaskelse. Han kaldte det ligefrem for Bagvaskelse. Det er ikke et enkeltstaaende Tilfælde. Jeg ved fra mangfoldige andre Steder, at der af radikale Kandidater blev protesteret med den største Indignation, endog blot mod Muligheden af, at noget saadant kunde ske. Det var et Spring, ikke en jævn, naturlig Udvikling af Fortiden, som den højtærede Udenrigsminister vil gøre det til. Det var et Spring ud i det ukendte, og hvad det ukendte vil bringe, skal først Tiden vise.

Den højtærede Minister udfordrede mig til at sige, hvordan, paa hvilke Punkter det